

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobců: **a) J. S., b) JUDr. D. S.**, zastoupeni JUDr. Petronelou Sojkovou, advokátkou se sídlem Brněnská 555, Rosice u Brna, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 8. 2010, č. j. 31 A 48/2010 – 41,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 8. 2010, č. j. 31 A 48/2010 – 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4. 8. 2010, č. j. 31 A 48/2010 – 41, byla odmítnuta žaloba podaná žalobci (dále jen „stěžovateli“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu (dále jen „krajský úřad“) ze dne 27. 4. 2010, č. j. JMK 31768/2010, jímž bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno usnesení Obecního úřadu Střelice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 1. 2010, č. j. 0115/2010-, kterým stavební úřad zrušil souhlas vydaný konkludentně s ohlášenou stavbou „Opěrná zeď Ostopovice“ na pozemku p. č. 473, 474/2 v k. ú. Ostopovice ohlášenou stěžovateli.

Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že stěžovatelé podali ohlášení stavebnímu úřadu až poté, co byla stavba provedena. Ať se jedná o ohlášení stavby podle ust. § 104 až § 106 nebo podle § 177 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“), podává se ohlášení předem, tj. před provedením stavby. Podá-li stavebník ohlášení až poté, co stavba byla provedena, jedná se již o stavbu, která byla provedena bez příslušeného opatření, či o postup uvedený v ust. § 129 stavebního zákona a stavební úřad je povinen o takové stavbě zahájit řízení o jejím

odstranění z moci úřední. To se také v případě stěžovatelů stalo. Krajský soud se dále zabýval povahou napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že vykazuje všechny znaky rozhodnutí předběžné povahy podle ust. § 70 písm. b) s. ř. s., neboť kumulativně splňuje podmínku časovou, věcnou i osobní pro uplatnění výluky. V této souvislosti odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 – 54, publ. pod č. 1982/2010 Sb. NSS a na www.nssoud.cz. Stěžovatelé byli účastníky řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, a byli a budou účastníky řízení o odstranění stavby, ev. případného řízení o dodatečném povolení stavby. Konečné rozhodnutí (o odstranění stavby nebo o dodatečném povolení stavby) je věcně spojeno s napadeným rozhodnutím, jímž byl zrušen konkludentně udělený souhlas s předmětnou stavbou, tj. vydání napadeného rozhodnutí je *conditio sine qua non* pro zahájení správního řízení podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) nebo podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Napadeným rozhodnutím se konečným způsobem nezasahuje do subjektivních veřejných práv stěžovatelů, neboť se jedná o rozhodnutí předběžné povahy. Konečným rozhodnutím, které nebude vyloučeno ze soudního přezkumu, bude rozhodnutí buď o odstranění stavby anebo o dodatečném povolení stavby. Není tedy nijak dotčeno právo stěžovatelů na přístup k soudu, jakmile řízení o odstranění stavby bude skončeno.

Stěžovatelé v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnili důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. a namítali, že krajský soud nesprávně posoudil skutkový stav. Ze spisové dokumentace nijak nevyplývá, že stěžovatelé podali ohlášení stavebnímu úřadu až poté, co byla stavba provedena. Jak vyplývá ze spisového materiálu a ze samotného ohlášení ze dne 29. 7. 2009, nejednalo se o novou stavbu, ale o opravu opěrné zdi v délce 3,5 m z celkové délky 35 m do výšky 3 m. Bylo nutno opravit zborcení části plotu a opěrné zdi vlivem nadměrných dešťových srážek. Práce na opravě plotu a části opěrné zdi bylo možno podřadit pod § 103 odst. 8 písm. e) stavebního zákona, tj. udržovací práce nepodléhající stavebnímu povolení ani ohlášení. Ke dni podání ohlášení byla opravena pouze část opěrné zdi do výšky 1/3 a byly provedeny pouze stavební úpravy podle § 177 odst. 3 stavebního zákona, aby bylo zabráněno dalším sesuvům půdy. Oprava opěrné zdi a plotu v důsledku havárie byla dokončena až 22. 9. 2009. Opětovným rozhodováním o stejné věci (povolení opravy) pak byla porušena zásada *ne bis in idem*. Krajský soud se podle stěžovatelů dopustil omylu, když zdůvodnil odmítnutí jejich žaloby poukazem na ust. § 70 písm. b) s. ř. s. Jako rozhodnutí předběžné povahy označil krajský soud konkludentní souhlas s ohlášením stavby a nikoliv rozhodnutí, jímž byl tento souhlas zrušen, resp. napadené rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o zrušení konkludentního souhlasu s ohlášením stavby částečně změněno a ve zbytku potvrzeno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Protože žaloba stěžovatelů byla krajským soudem odmítnuta pro její nepřípustnost, přichází v úvahu pouze posouzení naplnění kasačního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu důvod speciální v případě je-li žaloba odmítnuta (rozsudky ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49, publ. pod č. 427/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98,

publ. pod. č. 625/2005 Sb. NSS, či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, všechny dostupné z www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se proto omezil pouze na posouzení, zda krajský soud postupoval správně, pokud žalobu stěžovatelů odmítl, a tím vyloučil meritorní projednání věci.

Aby bylo možno posoudit, zda je určitý akt rozhodnutím předběžné povahy, musí být splněna podmínka, že jde o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují subjektivní práva nebo povinnosti. Teprve je-li tato podmínka splněna lze zkoumat, zda na ně nedopadá kompetenční výluka obsažená v ust. § 70 písm. b) s. ř. s. Doposud neexistuje judikatura, v níž by bylo explicitně řešeno, zda zrušení konkludentního souhlasu s ohlášením stavby naplňuje či nenaplňuje znaky rozhodnutí v materiálním smyslu. Nelze přitom opomíjet návaznost zrušení souhlasu s ohlášením stavby na předcházející souhlas s ohlášením stavby, neboť z logiky věci vyplývá, že je třeba dospět ke stejnému závěru ohledně povahy obou těchto aktů. První z nich neguje účinky druhého zásahem stejné intenzity a opačné polarity. Nejvyšší správní soud se povahou souhlasu s ohlášením stavby zabýval v rozsudku ze dne 10. 7. 2008, č. j. 4 As 64/2007 – 75, www.nssoud.cz. Přesto, že se tento rozsudek týká zákona č. 51/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, nic nebrání jeho aplikaci i na daný případ. V citovaném rozsudku je uvedeno, že *„Souhlas s ohlášením je tedy nejen prostým úkonem správního orgánu, ale v důsledku své schopnosti stanovovat práva a povinnosti osobám je ho nutno označit za individuální správní akt, který zakládá práva a povinnosti nejen stavebníkovi, ale dotýká se i právní sféry dalších osob (k definici individuálního správního aktu lze blíže odkázat na českou i zahraniční literaturu – např. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 5. rozšířené vydání, Praha: C. H. Beck, 2003, str. 116, nebo Antoniolli, W., Koja, F. Allgemeines Verwaltungsrecht. Wien 1986, str. 459 a násl.). Materiální podmínka spočívající v založení, změně, zániku či závazném určení práv nebo povinností je v tomto případě splněna, a to jak ve vztahu ke stavebníkovi, tak i k vlastníkům pozemků pod stavbou, jimiž se v posuzované věci stěžovatelé postupně stali. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že souhlas stavebního úřadu s ohlášením stavebních prací je rozhodnutím v materiálním slova smyslu a tedy i ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a splňuje pojmové znaky uvedené v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s.“* Protože souhlas s ohlášením stavby je rozhodnutím, které zakládá práva a povinnosti stavebníkovi a dotýká se i právní sféry dalších osob, pak je i jeho zrušení rozhodnutím, které naopak tato založená práva a povinnosti ruší. Je tedy možné se zabývat tím, zda se jedná či nejedná o rozhodnutí předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s.

Krajský soud v napadeném usnesení správně odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54, v němž rozšířený senát na základě vývoje judikatury při posuzování předběžné povahy rozhodnutí formuloval test, pomocí něhož by bylo možné u libovolného správního rozhodnutí předvídatelným způsobem určit, zda je rozhodnutím předběžné povahy, jehož soudní přezkum je podle § 70 písm. b) s. ř. s. vyloučen či nikoli. Pro určení povahy rozhodnutí jako rozhodnutí předběžné povahy, na něž dopadá výluka, vymezil rozšířený senát tři podmínky, které musí být kumulativně naplněny: časová, věcná a osobní. Časová podmínka stanoví, že rozhodnutí předběžné povahy předchází rozhodnutí konečnému, na jehož vydání má osoba dotčená předběžným rozhodnutím nárok, a že konečné rozhodnutí musí podléhat soudnímu přezkumu. Rozhodnutí předběžné povahy pak musí být vydáno

buď v rámci již zahájeného řízení před správním orgánem nebo může být vydáno i mimo takové řízení, ale v takovém případě musí být zákonem jednoznačně stanovena lhůta, v níž musí být zahájeno řízení a vydáno konečné rozhodnutí. Podmínka časová tedy předpokládá, že rozhodnutí předběžné povahy předchází rozhodnutí konečnému, které je soudně přezkoumatelné a na něž má osoba dotčená předběžným rozhodnutím nárok. Tato podmínka je úzce spojena i s podmínkou věcnou, předpokládající souvislost mezi důvody předběžného a konečného rozhodnutí, tzn., že konečným rozhodnutím je zároveň rozhodováno o vztazích zatímně upravených rozhodnutím předběžným. Konečně osobní podmínka určuje, že adresátem konečného rozhodnutí musí být také osoba dotčená rozhodnutím předběžné povahy.

Závěr krajského soudu, že napadeným rozhodnutím o zrušení konkludentního souhlasu s ohlášením stavby se konečným způsobem nezasahuje do subjektivních veřejných práv stěžovatelů, není správný. Především je třeba uvést, že u něho není naplněna časová (procesní) podmínka předběžnosti. Po zrušení konkludentního souhlasu s ohlášením stavby totiž nemusí být nutně vydáno rozhodnutí v řízení o odstranění stavby, resp. v řízení o dodatečném povolení stavby. Výsledkem řízení podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je odstranění prováděné nebo provedené stavby, v případě řízení dle § 129 odst. 3 stavebního zákona pak dodatečná „legalizace“ již existující stavby. V případě, že v období od vydání konkludentního souhlasu s ohlášením stavby do jeho zrušení nebylo započato s prováděním stavby, nelze ani nařídit odstranění stavby, ani stavbu dodatečně povolit, neboť neexistuje stavba jako nezbytný předmět těchto řízení. Přesto i v této situaci může být stavebník, který ztratí zrušením souhlasu s ohlášením stavby oprávnění tuto stavbu provést, o toto své veřejné subjektivní právo nezákonně připraven, aniž by existovalo nějaké následné řízení, v němž by tato otázka byla znovu, a tentokrát s konečnou platností, řešena.

Ohlášení stavby představuje jeden z režimů povolování staveb. Souhlasem s ohlášením stavby je podání stavebníka (ohlášení stavby) vyřízeno a stavebník nabývá subjektivní veřejné právo stavbu provést. Zrušením souhlasu s ohlášením stavby stavebník toto oprávnění ztrácí, což se může výrazně projevit v jeho právní sféře, včetně negativních důsledků majetkových. Nemovitost, k níž se vztahuje veřejnoprávní oprávnění ji určitým způsobem, plynoucím z ohlášení stavby, stavebně upravit, má zpravidla vyšší hodnotu než nemovitost, ve vztahu k níž takové oprávnění neexistuje či bylo odňato. Zrušení souhlasu s ohlášením stavby je tedy rozhodnutím, které může způsobit stavebníkovi vážnou majetkovou újmu. Je-li takové zrušení provedeno nezákonně, odpovídá za škodu tím způsobenou stát podle zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Zákonnost ztráty oprávnění provést stavbu, která může vést ke vzniku škody, není již v žádném následném řízení, jež by byla dotčená osoba (stavebník) oprávněna vyvolat, z věcného hlediska přezkoumávána, takže zde již není nikoho, kdo by s účinky vyhovujícími požadavku citovaného zákona měl pravomoc případné nezákonné rozhodnutí o zrušení souhlasu s ohlášením stavby zrušit. Závěr, že konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituuje až výrok rozhodnutí o odstranění stavby nebo dodatečném povolení stavby je nesprávný i proto, že není splněna ani věcná podmínka předběžnosti.

Co se věcné podmínky týče, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem potud, že rozhodnutí o zrušení konkludentního souhlasu s ohlášením stavby představuje nutnou podmínku pro zahájení řízení o odstranění stavby podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V rozhodnutí o odstranění stavby nebo v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby pak stavební úřad pravomocně rozhoduje o „budoucím osudu" předmětné stavby. Na druhou stranu však nelze přehlížet, že směřováním do řízení o dodatečném povolení stavby jsou na vlastníka nebo stavebníka, oproti povolování stavby v ohlašovacím režimu, kladeny další požadavky. Skutečnost, že stavba byla realizována bez příslušného rozhodnutí stavebního úřadu, je totiž chápána jako projev porušení stavební kázně. Z tohoto důvodu pak není možné, aby na žádost o dodatečné stavební povolení byly kladeny nižší nároky než na „řádné" stavební povolení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2010, č. j. 8 As 7/2010 – 99, www.nssoud.cz). Na stavebníka nebo vlastníka se hledí, jako by od počátku zákon nerespektoval. Musí tak předložit podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Navíc vydání dodatečného povolení stavby, na rozdíl od ohlášení stavby, podléhá správnímu poplatku podle položky 17 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, zatímco ohlášení stavby zpoplatněno není. Zrušením konkludentního souhlasu s ohlášením stavby se tak stavebník v případě, že je na místě postup podle ust. § 129 odst. 1 stavebního zákona, dostává „automaticky" do podstatně méně výhodné právní pozice než v ohlašovacím režimu. Zákonnost důvodů pro takové zhoršení jeho právní pozice však již předmětem následného řízení podle citovaného ustanovení není, neboť v tomto řízení se již bez dalšího vychází z toho, že stavebník porušil stavební kázeň, a pouze se řeší, jaké následky pro předmětnou stavbu tato okolnost bude mít.

Lze tedy konstatovat, že z věcného hlediska je řízení o zrušení konkludentního souhlasu s ohlášením stavby, kde je primárně rozhodováno o „budoucím osudu" stavebníkova práva provést stavbu, v postavení komplementárním k řízení o odstranění stavby, resp. řízení o dodatečném povolení stavby. Představuje i účinný mechanizmus v situaci, kdy v důsledku konkludentního souhlasu s ohlášením stavby mohou vzniknout stavby, jejichž vznik by jinak, v řádném stavebním řízení či v řádném režimu ohlašovacím, nebyl připuštěn. K tomu se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 – 86, www.nssoud.cz tak, že *„Může k tomu dojít např. záměrnou nečinností stavebního úřadu v důsledku ilegální koordinace postupu mezi stavebníkem a příslušným pracovníkem stavebního úřadu. Takovým neblahým důsledkům však lze v případech, kdy dochází k ohrožení života a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnosti, životního prostředí anebo majetku třetích osob, čelit postupem podle ust. § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, který v tomto smyslu poskytuje dostatečně účinný a pružný nástroj k ochraně výše uvedených hodnot. Navíc ilegální koordinace postupu mezi stavebníkem a příslušným úředníkem bude mít nezřídka povahu jednání naplňujícího znaky trestného činu, takže i hrozba odsouzení za trestný čin bude napomáhat prevenci takových nežádoucích jednání."*

Hmotně právní podmínky obou rozhodnutí tak jsou v podstatné míře odlišné. Ze zrušení konkludentního souhlasu s ohlášením stavby nelze ani dovozovat výsledek řízení o odstranění, resp. o dodatečném povolení stavby. Mezi důvody těchto rozhodnutí může být částečná věcná souvislost, ale také žádná.

Okruh účastníků řízení o odstranění stavby podle ust. § 129 stavebního zákona vymezí stavební úřad ve smyslu ust. § 27 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť stavební zákon okruh účastníků řízení vedeného podle § 129 stavebního zákona nestanoví. Krajský soud ve svém rozhodnutí vyslovil názor, že stěžovatelé byli účastníky řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, a byli a budou účastníky řízení o odstranění stavby, event. případného řízení o dodatečném povolení stavby. Ačkoliv tomuto názoru bude v naprosté většině případů odpovídat situace v praxi, nelze vyloučit ani případ, kdy se nebude shodovat okruh účastníků v řízení o zrušení konkludentního souhlasu s ohlášením stavby s okruhem účastníků v řízení o odstranění stavby, případně o dodatečném povolení stavby. Zatímco odstranění stavby nařídí soud vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, nebo podle § 129 odst. 3 stavebního zákona stavbu na žádost stavebníka či vlastníka dodatečně povolí, konkludentní souhlas s ohlášením stavby může být udělen i osobě od stavebníka i vlastníka odlišné v případě, že bude vydán v rozporu s právními předpisy, což může být také důvodem jeho zrušení nadřízeným správním orgánem v odvolacím řízení podle ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, případně v přezkumném řízení na základě ust. § 97 odst. 3 správního řádu.

Konečně, odmítnutí soudního přezkumu rozhodnutí o zrušení konkludentního souhlasu s ohlášením stavby se jeví nesystematickým a neproporciálním, je-li připuštěn soudní přezkum rozhodnutí o odložení podání podle ust. § 105 odst. 4 stavebního zákona, které znamená fakticky zákaz provedení stavby v režimu ohlášení, a rozhodnutí podle ust. § 107 odst. 1 věta první stavebního zákona, podle kterého stavební úřad provedení ohlášené stavby zakáže, pokud by ohlášená stavba podle § 104 odst. 1 byla navržena v rozporu s územně plánovací informací nebo s obecnými požadavky na výstavbu nebo umisťována v nezastavěném území anebo byla v rozporu se závazným stanoviskem dotčeného orgánu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 – 86, www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného tak vyplývá, že odepření soudního přezkumu rozhodnutí o zrušení konkludentního souhlasu s ohlášením stavby může znamenat odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*), nikoliv pouze stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Kompetenční výluky uvedené v § 70 s. ř. s. musí být podle ustálené judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vykládány restriktivně a předvídatelně. V pochybnostech pak musí být zachováno právo na soudní přezkum (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/2004, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 - 54, publikovaný pod č. 792/2006 Sb. NSS a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 64, publikovaný pod č. 886/2006 Sb. NSS). Rozhodnutí o zrušení konkludentního souhlasu s ohlášením stavby neodpovídá předběžnému opatření zatímně upravujícímu poměry účastníků či odvrácení nebezpečí zmaření výkonu následného definitivního rozhodnutí. Tento názor přitom není v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2007, č. j. 7 As 68/2006 – 57, www.nssoud.cz, který krajský soud rovněž cituje. Rozhodnutí o nařízení zastavení stavební činnosti (§ 102 odst. 2, 5 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů) naopak má povahu rozhodnutí dočasného, jehož předmět je definitivně vyřešen následným rozhodnutím. Závěr vyslovený v citovaném

rozsudku je obdobný tomu, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v dané věci. I v citovaném rozsudku totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že akt svým způsobem obdobný tomu, jenž je předmětem nyní projednávané věci, není rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Jednalo se o rozhodnutí o zrušení mlčky uděleného souhlasu stavebního úřadu ke stavbě, jež bylo vydáno podle § 127 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadené usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 věta prvá s. ř. s. zrušil a věc vrátil dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu